

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové, v právní věci žalobce **L.B.**, nar., st. příslušnost Ghana, t.č., zast. JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Polní 92, 639 00 Brno, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjemací středisko cizinců Zastávka**, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna, o zajištění za účelem správního vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí č.j. CPR-6913/ČJ-2011-004025-ZZC ze dne 30.6.2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjemací středisko cizinců Zastávka, ze dne 30.6.2011, č.j. CPR-6913/ČJ-2011-004025-ZZC **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce v řízení o kasační stížnosti JUDr. Janě Kuřátkové, advokátce se sídlem Polní 92, 639 00 Brno – Štýřice, **se přiznává** odměna v částce **2.880,- Kč**, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 25.7.2011 doručenou žalované dne 27.7.2011 a jejím prostřednictvím krajskému soudu dne 28.7.2011 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí č.j. CPR-6913/ČJ-2011-004025-ZZC ze dne 30.6.2011. Tímto rozhodnutím žalovaná podle ust. § 124a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění z území členských států EU s tím, že doba zajištění se stanovuje podle ust. § 124 odst. 3 na 90 dní a je shodná s dobou vykonatelnosti. Pro rozhodnutí žalovaná vycházela z toho, že dne 29.6.2011 se cizinec dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka, kde opětovně učinil prohlášení o úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany a totožnost prokázal cestovním průkazem platným do 31.5.2011. Šetřením k osobě cizince zjistila, že je veden v evidenci nežádoucích osob od 10.5.2011 do 10.5.2015, neboť mu bylo dne 3.3.2008 Policií ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Praha – Ruzyně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod. č.j. CPR-753-11/PŘ-2008-4112 na dobu čtyř let, které nabylo právní moci dne 11.3.2011. Dále zjistila, že cizinec žádal v ČR již jedenkrát o udělení mezinárodní ochrany, když řízení bylo zahájeno dne 7.3.2008 a pravomocně ukončeno dne 26.5.2010 odmítnutím kasační stížnosti. Zajištění v délce 90 dnů bylo stanoveno proto, že cizinec vlastní platný cestovní průkaz s platností do 31.5.2012, opatřený výjezdním příkazem s platností do 29.6.2011. Z jednání cizince vyvodila existenci nebezpečí, že bude ztěžovat či mařit výkon pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění po ukončení řízení o mezinárodní ochraně, případně opakovat protiprávní jednání. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR je ryze účelovým jednáním, kterým se snaží vyhnout vycestování z ČR.

V žalobě žalobce namítá porušení ust. § 124a zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 123b odst. 1 téhož zákona a čl. 15 odst. 1 tzv. návratové směrnice (Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008). Porušení spatřuje v tom, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala otázkou, proč v případě žalobce nebylo možné použít za účelem realizace jeho vyhoštění mírnějších prostředků ve smyslu ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je zřejmé, že na rozdíl od ust. § 124 odst. 1, ust. § 124a nestanoví povinnost zkoumat, zda místo zajištění nepostačí uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1. Protože tzv. návratová směrnice nebyla ve lhůtě transponována do českého právního řádu, musí být příslušné zákonné ustanovení interpretováno eurokonformním způsobem, tedy i ust. § 124a. Měla se tedy žalovaná vyjádřit k otázce užití či neužití mírnějších donucovacích prostředků ve smyslu ust. § 123b odst. 1. Porušení dále spatřuje v tom, že zajištění v jeho případě nelze považovat za nezbytné k realizaci správního vyhoštění. Pouhá skutečnost, že byly splněny podmínky pro zajištění cizince nenaplňuje požadavek nezbytnosti. Ve smyslu směrnice by k zajištění mělo dojít v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání se nebo se dotýčný cizinec vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění. Odst. 5 čl. 15 pak doplňuje, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění trvá, dokud trvají podmínky uvedené v odst. 1 a dokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění. Žalovaná vyvodila nebezpečí, že bude cizinec ztěžovat či mařit výkon pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění po ukončení řízení o mezinárodní ochraně a také dovodila, že opakované projevení úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany v ČR je ryze účelovým jednáním. Cizinec sice přicestoval do ČR v rozporu ze zákonem o pobytu cizinců, po svém přiletu požádal o mezinárodní ochranu, což bylo účelem cesty do ČR a nelze mu vytýkat, že tak učinil bez platných dokladů. Na území ČR pobýval

v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a následně na základě výjezdního příkazu. Do přijímacího střediska se dostavil dobrovolně a v té době s platným cestovním dokladem a dokladem opravňujícím jej k pobytu na území. Opakování protiprávního jednání je tvrzení nedůvodné, neboť se ho dopustil pouze jednou v době, kdy vstoupil na území ČR. Rovněž tak tvrzení, že opakované projevení úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany je ze strany cizince účelovým jednáním nemůže obstát. To, že požádal o mezinárodní ochranu samo o sobě nemůže být považováno za účelové jednání se snahou vyhnout se správnímu vyhoštění. Zda opakovanou žádost cizince o mezinárodní ochranu lze interpretovat jako pokus o maření vyhoštění, je nutno vždy posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Žalobce poznamenal, že se seznámil s přítelkyní, se kterou sdílel před zajištěním společnou domácnost, což uvedl v průběhu řízení, a proto mu nelze vytýkat, že se snaží využít všech zákonných prostředků, aby mohl s přítelkyní v ČR dále pobývat. Těmito je žádost o vízum za účelem strpění pobytu a žádost o mezinárodní ochranu, která v sobě zahrnuje i žádost o doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Podat žádost o mezinárodní ochranu ve snaze setrvat na území ČR a realizovat svůj soukromý a rodinný život není jednáním účelovým ale jednáním respektujícím smysl a účel institutu mezinárodní ochrany. Žalobce proto navrhl, aby soud vzhledem k pochybení shora napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobním bodům uvedla, že žalobce dne 29.6.2011 učinil prohlášení o úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany, totožnost prokázal cestovním průkazem platným do 31.5.2012 opatřený výjezdním vízem platným do 29.6.2011. Dále zjistila, že je veden v evidenci nežádoucích osob od 10.5.2011 do 10.5.2015, když mu bylo dne 3.3.2008 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR na dobu 4 let. Poprvé žádal o udělení mezinárodní ochrany dne 7.3.2008, řízení bylo ukončeno dne 22.4.2011 odmítnutím kasační stížnosti a rozhodnutí nabylo právní moci 10.5.2011. Výjezdní vízum měl platné od 31.5.2011 do 29.6.2011. V ten den, aniž se snažil prodloužit platnost tohoto víza, projevil opětovně úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Z toho žalovaná vyvodila existenci nebezpečí, že bude stěžovat či mařit výkon pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění po ukončení řízení o mezinárodní ochraně, případně opakovat protiprávní jednání. Opakované podávané žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou ryze účelovým jednáním žalobce, kterým se snaží vyhnout vycestování z ČR. Ust. § 124a zákona o pobytu cizinců výslovně nestanoví povinnost zkoumat, zda na místo zajištění nepostačí tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 téhož zákona. Ust. § 124a neukládá správnímu orgánu povinnost uvádět proč nebylo užito mírnějších donucovacích prostředků. Žalovaná postupovala plně v souladu s ust. § 124a zákona o pobytu cizinců, stejně tak s čl. 15 odst. 1 tzv. návratové směrnice, protože opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany došlo k naplnění čl. 15 odst. 1 písm. b) návratové směrnice – vyhýbá se uskutečnění vyhoštění a ztěžuje je jinak. Důvody zajištění trvají a stanovená doba 90-ti dnů je v souladu s odst. 5 čl. 15 návratové směrnice, neboť ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje, že tato doba nesmí překročit 180 dnů.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 5.8.2011, č.j. 36 A 30/2011-14, kterým byla žaloba podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodná zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51 byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, v němž žalobce namítá, že žalovaná měla v řízení posoudit možnost použití mírnějších prostředků než je zajištění ve smyslu ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalované není patrné, že by se jakýmkoli způsobem možností uložení zvláštních opatření zabývala.

Zajištění cizince je v obecné rovině upraveno ust. § 124 zákona o pobytu cizinců. V odst. 1 citovaného ustanovení zákon výslovně předpokládá, že policie je oprávněna zajistit cizince z určitých zákonem stanovených důvodů tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců *„je policie oprávněna za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.“*

Zvláštní opatření za účelem vycestování jsou upravena v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *„jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“).“* Institut zvláštních opatření byl do zákona o pobytu cizinců zakotven zákonem č. 427/2010 Sb., s účinností od 1.1.2011, přičemž k zavedení tohoto institutu došlo důsledkem nutnosti implementace Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) do zákona o pobytu cizinců.

Článek 15 odst. 1 návratové směrnice stanoví, že *„nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“* Směrnice měla být v souladu s jejím čl. 20 implementována do právních řádů členských států do 24.12.2010, po tomto datu je tedy třeba národní právní předpisy interpretovat eurokonformně, tj. v souladu s cíli a požadavky směrnice. Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je možné dovodit z důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice a rovněž z čl. 13 a 16 preambule návratové směrnice (*„využití institutu zajištění za účelem vyhoštění by mělo být omezeno a mělo by podléhat zásadě proporcionality, resp. účinnosti, pokud jde o použité prostředky a sledované cíle. Zajištění je odůvodněné pouze pro přípravu navracení či pro výkon vyhoštění a pouze v případě, že by uplatnění mírnějších donucovacích opatření nebylo dostatečně účinné“*). Smyslem čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců tedy byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51).

Soud konstatuje, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb. „se proces popsáný v § 124 uplatní i pro zajištění podle § 124a, v němž jsou stanoveny speciální důvody pro zajištění cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu. Podle navrhované úpravy bude policie v souvislosti se správním vyhoštěním oprávněna zajistit cizince až poté, co bude posouzena vhodnost použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ (srov. sněmovní tisk č. 70/0, 6. volební období od 2010, dostupný na digitálním repozitáři www.psp.cz).

Podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51, kterým je zdejší soud ve svém rozhodování vázán, „je třeba vycházet i ze systematického výkladu, dle něhož aplikace zvláštních opatření má své místo při rozhodování o zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění jak podle ust. § 124, tak podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že ust. § 124a zákona upravuje zvláštní případ zajištění za účelem správního vyhoštění (tzv. kvalifikované zajištění), lze citované ustanovení chápat jako ustanovení speciální k obecnému § 124 zákona. Pokud § 124a zákona mlčí ohledně možné aplikace zvláštních opatření, použije se při výkladu daného ustanovení podpůrně obecné ustanovení týkající se zajištění za účelem správního vyhoštění, které umožňuje zajistit cizince za účelem správního vyhoštění až v případě, že uložení zvláštního opatření není v dané věci postačující.“

Podle dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010, č.j. 9 As 5/2010-74 „institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod“. Osobní svoboda je zaručena čl. 8 Listiny základních práv a svobod, podle jehož odst. 2 nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Zajištění cizince je třeba chápat jako prostředek ultima ratio, k jehož využití přistoupí správní orgán jedině tehdy, nemůže-li žádné mírnější opatření vést ke sledovanému cíli, jímž je realizace správního vyhoštění. Možnost aplikace zvláštních opatření je tak třeba vzít v úvahu při rozhodování o každém zajištění za účelem vyhoštění, bez ohledu na skutečnost, zda podle ust. § 124 nebo podle § 124a zákona o pobytu cizinců.

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51 je nutné vycházet ze zákona o pobytu cizinců, který stanoví přesný postup po sobě jdoucích fázích, jež je třeba při navrácení neoprávněně pobývajících cizinců respektovat. Za standardní situace postačí vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec vycestuje. Teprve existuje-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování území neopustí, zváží správní orgány, zda by zamýšlenému cíli napomohlo uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Teprve nejkrajnějším donucovacím opatřením, které přichází v úvahu, nepostačí-li k realizaci vyhoštění ani uložení zvláštního opatření, je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 nebo § 124a zákona o pobytu cizinců.

Soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalovaná byla povinna posoudit možnost aplikace zvláštních opatření ve smyslu ust. § 123b odst. 1, i když bylo rozhodováno o zajištění cizince podle ust. § 124a. zákona o pobytu cizinců. Absencí úvahy, proč v dané

věci nebylo k uložení zvláštního opatření namísto zajištění přistoupeno, žalovaná zatížila své rozhodnutí nezákonností. I když je vydání rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení o zajištění cizince za účelem vyhoštění, musí jeho vydání předcházet řádné zjištění relevantních skutkových okolností případu. Zpravidla bude vhodné např. prostřednictvím institutu vysvětlení podle ust. § 137 správního řádu zjistit, zda se žalobce zdržuje na určité adrese a je ochoten se pravidelně na policii hlásit, případně zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky podle ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. Skutkový stav věci je třeba zjistit dostatečně a tento skutkový stav musí nalézt odraz ve spisovém materiálu. Teprve v případě, že by žalovaná dospěla k závěru, že uložení zvláštního opatření k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců (tj. realizaci správního vyhoštění) nepostačuje, je povinna tuto svoji správní úvahu přezkoumatelným způsobem vyjádřit v rozhodnutí.

Soud se dále zabýval námitkou, že podle názoru žalobce nebylo možné jeho zajištění považovat za nezbytné k realizaci správního vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná z jednání žalobce vyvodila existenci nebezpečí, že bude ztěžovat či mařit výkon pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění po ukončení řízení o mezinárodní ochraně, popřípadě opakovat své protiprávní jednání. Žalovaná měla za to, že opakované projevení úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany v České republice je ze strany cizince ryze účelovým jednáním, kterým se snaží vyhnout vycestování z území České republiky.

Pokud žalovaná považovala opakované projevení úmyslu požádat o udělení mezinárodní ochrany v České republice za ryze účelové jednání, soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2010, č.j. 2 Azs 14/2010-92, dle něhož *„za určitých, byť velmi výjimečných, okolností, by vycestování cizince do země původu, představující porušení jeho práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy, mohlo představovat vážnou újmu, a z toho důvodu by mohlo dojít k naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.“* Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy za určitých okolností připouští, že by žadateli o mezinárodní ochranu mohla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z toho důvodu, že by jeho vycestováním mohlo být porušeno právo na rodinný život. Na žádost žalobce o mezinárodní ochranu tedy nelze a priori nahlížet jako na účelovou, jejímž jediným cílem bylo maření správního vyhoštění. K tomuto závěru by žalovaná byla oprávněna dospět pouze v případě, že by byl podložen dalšími konkrétními skutečnostmi, které však v rozhodnutí žalované obsaženy nejsou.

Soud dále uvádí, že žalovaná byla při rozhodování o zajištění povinna sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato, v daném případě zabránění maření výkonu správního vyhoštění. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009-61) *„je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný.“* Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150 tak o zajištění cizince není možné rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit; v takovém případě je správní orgán naopak povinen cizince neprodleně propustit na svobodu.

Soud konstatuje, že vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, v němž uvedl, že *„vzhledem k tomu, že nebylo doposud rozhodnuto ve věci mezinárodní ochrany, není možno provést realizaci správního vyhoštění z území ČR a důvody pro zajištění cizince trvají“*, popírá

samotný smysl zajištění, tedy zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Pokud v případě žalobce správní vyhoštění prozatím nepřipadá v úvahu z důvodu, že doposud nebylo rozhodnuto v otázce mezinárodní ochrany, zajištění žalobce postrádá zákonem aprobovaný smysl.

Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného zrušil postupem dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť žalobou napadené rozhodnutí nemůže z hlediska přezkumu jeho zákonnosti ze shora uvedených důvodů obstát. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán ve smyslu ust. § 77 odst. 5 s.ř.s. vázán.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s, podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s.ř.s., dle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná, která neměla v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalobce byl v řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem úspěšný, nicméně ze spisu je patrné, že mu v těchto řízeních žádné náklady nevznikly. Žalobci však byla v řízení před Nejvyšším správním soudem ustanovena zástupkyně, které soud přiznal odměnu v částce 2.880,- Kč, a to za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Odměna byla vypočtena podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 odst. 5 advokátního tarifu tak, že za jeden úkon právní služby byla stanovena odměna ve výši 2.100,- Kč, k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu doložila fotokopií osvědčení o registraci k této dani, byla výše odměny zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty. Náklady právního zastoupení nese v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu